

Nr 37

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ny lydelse av övergångsbestämmelsen till lagen den 5 april 1946 (nr 130) om ändrad lydelse av 18, 20 och 23 §§ epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443).

Genom en den 14 oktober 1955 dagtecknad proposition, nr 210, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över inrikesärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

om ny lydelse av övergångsbestämmelsen till lagen den 5 april 1946 (nr 130) om ändrad lydelse av 18, 20 och 23 §§ epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443)

Härigenom förordnas, att övergångsbestämmelsen till lagen den 5 april 1946 om ändrad lydelse av 18, 20 och 23 §§ epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443)¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

Medicinalstyrelsen må, om särskilda omständigheter därtill föranleda, medgiva epidemidistrikt anstånd längst till utgången av år 1957 med inrättande av sådan epidemivårdanstalt, som enligt lagen om vissa av lands- ting eller kommun drivna sjukhus är epidemisjukhus.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det genom propositionen framlagda lagförslaget, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Föredragande departementschefen, statsrådet Hedlund, har i propositionen anført följande.

»Enligt de ändringar i epidemilagen som vidtogs 1946 skall varje epidemidistrikt äga tillgång till erforderligt antal platser å epidemivårdanstalter och minst en anstalt skall vara så anordnad, att den uppfyller sjukhuslagens

¹ Senaste lydelse av övergångsbestämmelsen, se SFS 1952: 695.

fordringar å ett epidemisjukhus. Epidemidistrikt som enligt avtal äger förfoga över tillräckligt antal platser å epidemisjukhus, som drives av annat distrikt, eller å epidemivårdanstalt, som drives av staten, kan dock av medicinalstyrelsen befrias från skyldigheten att anordna särskilt epidemisjukhus.

Redan vid lagändringens genomförande ansågs det lämpligt — för att underlätta övergången till den nya organisationen av epidemiväsendet — att införa en möjlighet att under en viss övergångstid medge epidemidistrikt anstånd med byggande av epidemisjukhus. Anstånd skulle få lämnas då särskilda omständigheter föranledde därtill och under en tid av högst fem år efter den 1 januari 1948, då lagändringen trädde i kraft, och det förutsattes, att anstånd icke beviljades för längre tid än som oundgängligen krävdes.

Emellertid visade det sig icke möjligt för samtliga epidemidistrikt att under nyssnämnda femårsperiod ordna sin epidemivård på tillfredsställande sätt i de hänseenden varom nu är fråga. Såväl läget på byggnadsmarknaden som svårigheterna att med en gång besätta ett flertal epidemisjukhusläkartjänster gjorde att ett ytterligare anstånd ansågs nödvändigt. Den tid, inom vilken epidemidistrikt hade att inrätta epidemisjukhus, förlängdes därför genom en år 1952 genomförd lagändring ytterligare tre år. Tiden utlöper således den 31 december i år.

I det stora flertalet epidemidistrikt är epidemivården nu ordnad i överensstämmelse med den nya organisationen. Visserligen föreligger på en del håll behov av nybyggnad, men epidemiväsendet är ändå — i något fall med hjälp av provisoriska lösningar — ordnat på ett godtagbart sätt.

I ett par distrikt är emellertid frågan om epidemiväsendets ordnande ännu olöst. Sålunda saknas epidemisjukhus alltjämt i fyra distrikt. Ett av dessa distrikt disponerar dock enligt avtal epidemisjukhusplatser inom annat distrikt och för ytterligare ett distrikt har försök gjorts att lösa frågan avtalsvägen. Beträffande de återstående två distrikten torde, såvitt nu kan bedömas, epidemisjukhusfrågan rationellt kunna lösas endast genom nybyggnad. Det torde därför vara ofrånkomligt att bereda möjlighet att bevilja ytterligare anstånd med inrättande av epidemisjukhus. Jag vill emellertid i detta sammanhang understryka angelägenheten av att epidemisjukhusfrågan för berörda distrikt nu snarast möjligt bringas till sin lösning. De rådande förhållandena är icke tillfredsställande och den redan 1946 beslutade organisationen bör nu fullständigt genomföras.

I frågans nuvarande läge anser jag mig sålunda böra biträda medicinalstyrelsens hemställan om förlängning av den tid, inom vilken epidemidistrikt har att inrätta epidemisjukhus. Medicinalstyrelsen har hemställt, att tidsfristen förlänges med ytterligare två år eller till den 1 januari 1958 under det att styrelsen för Svenska landstingsförbundet ansett lämpligt att tidsfristen bestämmes till den 1 januari 1960. Med hänsyn till angelägenheten av att organisationen snarast möjligt genomföres och då det nu återstår endast ett fåtal epidemidistrikt, för vilka frågan är olöst, anser jag att en förlängning av tidsfristen bör begränsas till två år. Lagtekniskt bör

detta lösas genom att övergångsbestämmelsen till 1946 års lag ändras sålunda, att medicinalstyrelsen får befogenhet att bevilja anstånd längst till utgången av år 1957. Med hänsyn till omständigheterna torde förslag i ärendet böra framläggas för riksdagen redan vid instundande höstsession.»

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot det genom propositionen framlagda lagförslaget och får därför hemställa,
att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 17 november 1955

På andra lagutskottets vägnar:

EDVIN JACOBSSON

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Nils Elowsson, Axel E. Svensson, Huss, Magnusson, Grönkvist, fru Hamrin-Thorell och herr Alvar Andersson;

från andra kammaren: herr Jacobsson i Tobo, fru Sandström, herr Svensson i Göteborg, fru Ewerlöf, fröken Sandell, herrar Fredriksson, Larsson i Hedenäset och fru Eriksson i Ängelholm.